

LBRIS

We know
books

Laurențiu Spătaru

2045: Platoșa de oțel

LETRAS
Promovăm autorii români

CUPRINS

2045: Platoșa de oțel	1
CUPRINS.....	5
INTRODUCERE	7
Partea I.....	11
<i>Un adevăr</i>	11
1. Dumnezeu închide ochii	13
2. Președintele nu e servitorul tău	26
3. Liberté, égalité, fraternité.....	32
4. Educația este o decepție	36
5. Munca răsplătește.....	39
6. 2045 – 100 de ani	43
7. 007.....	46
8. New Age Hub	60
Partea a II-a.....	63
<i>O experiență</i>	63
9. 20x5.0 lecții de viață	64
10. Decalogus felicitatis.....	72
11. Examenul maturității.....	73

Partea a III-a	87
<i>Un viitor</i>	87
12. 99 quatrains	89
Mulțumiri	109

INTRODUCERE

Lumea modernă abundă de informații, iar cine le stăpânește se află într-o poziție în care poate controla desfășurarea vieții. Cu toții ne dăm cu părerea despre cum am vrea să arate lumea și ne dorim ca aceasta să funcționeze după propria viziune, dar sistemul nu operează după cerințele omului de rând. Ceea ce se întâmplă într-un stat, din punct de vedere al politicii, nu necesită adesea consimțământul nostru, astfel că trebuie să lăsăm un număr mic de oameni să hotărască pentru toți. Decizii care ne influențează viața se iau în fiecare zi, însă noi nu luăm parte la proces și nici nu avem luxul de a le analiza în detaliu, deoarece avem lucruri stresante de făcut. Sigur, e nedrept, dar ce e drept în lumea aceasta?

Misiunea mea nu este să îți asigur lucruri necesare supraviețuirii și nici să îți spun că fără să furi nu ajungi bogat, ci să îți prezint adevărul și să îngroș linia dintre fals și neîndoielnic. Nu are importanță cu ce percepții

sau bagaj de cunoștințe vii. Ceea ce voi prezenta nu poate fi contestat, pentru că va fi o expunere obiectivă care va avea ca reper realitatea. Chiar dacă această carte va ajuta fie și un singur om să înțeleagă, cred că se poate spune că mi-am făcut treaba. Nu sunt politician, episcop sau vreun șef corporatist, ci o voce printre voci, aceea voce a celor fără de voce.

Aceasta este prima mea carte și consider că distruge stereotipul creației de sacrificiu. O să mă folosesc de propriile constatări rezultate din observarea realității ca să dau la o parte giulgiul minciunii, dar și să schițez viitorul speciei noastre pentru viitorul apropiat. O să încerc să răspund la cele mai dificile și apăsătoare întrebări care încă bântuie adâncurile noastre, însă, cred că oricare ar fi acele răspunsuri, ele sunt înfricoșătoare. Nu va fi o argumentare științifică cu date sau statistici, ci voi exprima propriile gânduri care, la finalul lecturii, vor deveni și gândurile tale. Adresarea este globală și o să aduc în atenție principalele elemente care ne influențează viața. Voi încerca să explic în cât mai puține cuvinte cam cum stă treaba pe aici.

Cartea a fost scrisă din dorința de a contracara falsitatea lumească și ipocrizia omenească, deoarece încă din fragedă pruncie am fost un partizan al adevărului, dar și al corectitudinii. Te asigur că aici nu

vei fi dezamăgit de cantitatea de concret. De asemenea, a fost și un vis de-al meu care și-a făcut loc recent în mintea mea contradictorie și constituie cel mai potrivit mod prin care îmi pot exterioriza haosul din minte. Se spune că ce ție nu-ți place altuia nu-i face, prin urmare, nu mi-am propus ca această carte să fie ca un roman fără sfârșit, ci este concepută ca o serie de concluzii. În primul capitol am dezbătut cel mai dificil lucru de care am vrea să ne dăm seama – divinitatea, iar aceasta va fi partea care îți va cutremura cel mai mult percepțiile. Următoarele capitole o să fie despre componentele care alcătuiesc sistemul pentru că ceea ce trăim, de la ceea ce facem și până la ceea ce avem, este proiectat de noi. Partea a doua este despre cunoaștere, la finalul căreia vei fi întâmpinat de un test mai neobișnuit. Partea a treia este despre profilarea unui viitor și misiunea ta este să pui catrenele în ordine. Pe parcursul lecturii tale pătrunzătoare o să remarci că poate nu e chiar așa de ușor să citești o carte, dar altminteri să o înțelegi.

P.S. Dacă prețuiești adevărul și libertatea, ar trebui să prețuiești și această carte.

LBRIS

We know
books

Prest egon

Partea I

Un adevăr

1. Dumnezeu închide ochii

Percepția divinității de către om s-a concretizat în diverse tipuri de scrieri considerate sacre care, în timp, au avut ca scop expunerea și transmiterea adevărului universal incontestabil. Cele mai multe dintre acestea aveau să fie fundația a ceea ce astăzi numim religie. Conform unui raport al ONU, se estimează că la nivel mondial există peste 4000 de religii, fiecare dintre ele cu propria versiune de zeitate. Ce ne spune această statistică este că aderarea la una singură sau acceptarea uneia ca veridică ar face ca toate celelalte 3999 de variante să fie false. Cam mulți șefi are omul. De ce sunt atât de multe religii? Care este cea corectă? Există mai mulți zei? Îl slujesc pe cel adevărat? Din momentul în care ți-ai pus aceste întrebări, statutul lor se schimbă și devin probleme cu o importanță deosebită pentru noi. Vei fi atras în a găsi răspunsuri și, deoarece îți dorești să afli adevărul, te vei aventura în universul cunoașterii, o lume care te va lăsa în și mai multe incertitudini. Finalitatea va fi aceea că vei ajunge într-un stadiu în care vei pune la îndoială tot ce știai sau ai fost învățat până

atunci. În argumentarea mea am încercat să răspund la următoarele întrebări:

1. Există Dumnezeu?

2. Se întâmplă totul conform presupusei voințe divine?

Aceeași statistică a ONU evidențiază că cele mai cunoscute culte și, deopotrivă, cu cei mai mulți adepți sunt creștinismul, islamul și iudaismul. Știm cum sună punctul de vedere al credinciosului de rând legat de propriul cult. Un creștin îți va spune că God este zeul real și toți ceilalți sunt contrafăcuți, un musulman îți va spune că Allah este zeul real și toți ceilalți sunt contrafăcuți, iar un evreu îți va spune că Yahweh este zeul original, iar ceilalți sunt copii ale lui. Din exterior, din perspectiva omului imparțial, este ca o bătălie ideologică constantă de cine elogiază pe cine trebuie, dar doar omul o poartă, divinitatea nu se implică. Poziția și înțelegerea aceasta rudimentară pe care o are enoriașul clasic a fost forjată în timp și consolidată prin frica de conștientizare și sistematizarea credinței.

Dacă cineva se identifică cu o religie poate fi considerat un reprezentant al acelei credințe sau al acelei zeități. Când un creștin îți predică cât de mareș este God, el trebuie văzut ca un ambasador pentru God, un

responsabil în societate al lui. Cunoaștem conținutul presupuselor manuscrise sfinte sau, cel puțin, cam ce retorică par să transmită și asta ne face să fim sceptici vizavi de legitimitatea religiei așa cum ne este propusă. Astfel, dacă religia nu este autentică, Dumnezeu este fals? Ei bine, o să îți dau un răspuns care o să te confuze puțin: Dumnezeu este fals, dar poate fi adevărat.

Ne-am străduit dintotdeauna să înțelegem realitatea, să înțelegem ceea ce se întâmplă și de ce, să știm scopul vieții, încât am crede orice numai să avem confortul interior că suntem de partea adevărului și că facem ceea ce trebuie. În lipsa unei îndrumări superioare, de natură dumnezeiască, omul se vede nevoit să își pună încrederea în religii și, evident că, cele mai cunoscute sunt cele care îi ies în față. Așa-zise texte sacre, infailibile, inspirate divin, dar cu o mulțime de greșeli sau contradicții. Nu i-ar fi fost mai util zeității să ne vorbească, să ne înștiințeze decât să-și lase doleanțele să fie, poate, alterate de mintea și mâna omului? Pentru ceva atât de necesar umanității și considerat puntea de comunicare dintre divinitate și om, nu ar trebui ca textele să fie perfecte? Nu ar trebui ca ele să se sincronizeze? Sau să fie în concordanță cu realitatea? Conținutul acestora, plin de povești, învățături și pilde, nu are aplicabilitate pentru lumea modernă și relevanță

în realitate. Poveștile sunt vagi și odată ce te maturizezi, devin puerile. Să fie, oare, doar erori comise de cei care se presupune că au primit cuvântul divin? Nu îmi pare a fi cartea comandantului din cer. Nu știm de unde să apucăm scripturile, întrucât Dumnezeu este invizibil, mut și surd. Nici măcar cu cei mai pătimași discipoli ai săi nu vorbește. Textele par a fi niște fabricații ale unor Homo sapiens cu imaginație bogată. Pot fi privite ca povești emoționante onorabile, menite să inducă o conduită etică, o linie comportamentală care era potrivită acelor timpuri. Pledoaria scripturilor sfinte este fragilă din moment ce știm cam cât de fiabile sunt. Oricât de mult le-ai apăra, un lucru este sigur: nu sunt convingătoare.

Religia nu răspunde cerințelor și provocărilor actuale, dar nu știu dacă a răspuns vreodată. Ea nu este despre inovație sau despre a face viața mai bună. Nu a încurajat progresul și s-a opus dezvoltării prin intermediul reprezentanților ei. De asemenea, nu rezolvă nicio problemă globală (boli, foamete, dezastre naturale) și nici pe cele ale individului. Prin urmare, religia prezintă multe slăbiciuni. Dar ea nu este acolo ca să îți facă să apară ca prin minune în buzunar ultimul model de smartphone sau ca să te vindece de cancer. Este incontestabil că dezvoltarea pe care au renegat-o

credincioșii a oferit rezolvări la problemele noastre și a combătut frica de îmbunătățire, frica de nou indusă de populismul religios. Am ajuns într-un punct în care cunoașterea multora a atins un nivel ridicat, iar conștientizarea realității zdruncină din temelii religia organizată.

Vocea rațiunii morale a fost mereu subjugată de așa-zisa voce spirituală. Autoproclamații ambasadori ai divinității s-au dovedit a fi și mari călăi, totul fiind făcut în acord cu legea și voința divină, după spusele lor. Flexibilitatea cu care pot fi interpretate textele a fost alibiul aproape perfect. De exemplu, perioada Evului Mediu. Chiar și cele mai mici abateri de la doctrina creștino-bisericească impusă de putere erau pedepsite, și uneori sever pedepsite. Un caz celebru este cel al filozofului italian Giordano Bruno. Acesta punea la îndoială lucruri din Biblie, cum o facem și noi de altfel, printre care și originea divină a lui Iisus. Nu doar că s-a împotrivit veridicității scripturilor, dar a avut și idei considerate apostazice de biserică, unele dintre ele făcându-le publice în lucrările sale. Evident, cunoștea care erau urmările și tocmai de aceea a fugit, dar a fost prins de Inchiziție pe la sfârșitul secolului al XVI-lea și ținut în detenție ani buni, timp în care a fost forțat să se lepede de toate considerentele care nu coincideau cu